

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Az örökölt fogság**

1. Az örökölt fogság

Dorothea

Az Őrszem nehéz, fémes léptei lassan elhaltak a folyosó szürke homályában, de a feszültség nem oldódott fel a dinamóterem állott levegőjében. Alinda tüdeje még mindig égett. A pedálok ellenállása megroppantotta a vádliját, miközben az átvállalt terhelés súlya alatt reszketett. Nagymama tétován igazította meg a csuklópántját, de tekintetét kerülte.

– Kétezer-ötven óta – mormolta Alinda, s a hangja alig volt több fojtott sziszegésnél. – Kétezer-ötven óta csak hajtjátok ezt a nyomorult vasat. Apa is ebbe nyomorodott bele, és te is csak bólintasz minden gépnek!

– Hallgass, Alinda – suttogta a nagymama riadtan, miközben lesütötte a szemét. – A szüleid is megtanulták, hogyan kell túlélni. Kint már semmi sincs. Száz éve sincs, hogy lezárták a szektorokat. Ez az egyetlen otthonunk.

– Ez nem otthon! – csattant fel a lány, bár a szájszélét harapta, hogy a hangja ne terjedjen túl a pulton. – Ez egy koporsó. Te meséltél a napfényről, meg a régi földekről... Miért hazudtál, ha utána hagyod, hogy igába hajtsanak minket?

János-G534 ritmikusan nyomta a pultja karját, szeme sarkából óvatosan feléjük pillantva. Tudta, a kétségbeesés veszedelmesebb a túláramnál.

– Ne bántsд őt, Alinda – vetette közbe fojtott hangon János. – A múlt emléke tartott életben minket azokban az évtizedekben, amikor megszervezték a rendszert.

Nagymama keze megremegett a fogantyún. Számára a 2050-es évek emlékei nem mesék voltak, hanem az egyetlen válaszfal a végső feladás és a létezés között. Alinda azonban csak a rabságot látta a történetekben, amely elzsibbasztotta a felelősségre vonástól rettegő generációkat.